

Любоотреблая мати моя
Вълика!

Отъ седемъ години време
какъ сѫмъ започналъ да въ
пиша и испращамъ писма, какъ
то до вази по добно и до брата
зи юанча въ Гюргево, и като
не можехъ да прѣмна нито
едно писмо отъ вази подобно
и отъ брата си подпаднахъ и
оставамъ въ голъмо чудо и
съмненіе за не отговореніе то
въ защо, като человѣщина ми-
сла всекакъ да ли сѫ поминах-
тъ, недай Боже, и ли сѫ отча-
ехте отъ менъ че не ми сѫ
отговорети. съ една речъ сѫмъ
въ съмненіе за винаги и ше-
бъда до гдето не сѫ снабда съ
писмо отъ тѣбъ мила Майчице,
а на противъ ако би че сте сѫ